

UZASADNIENIE

S. S. został oskarżony o to, że w dniu 2 lipca 2015 roku w miejscowości B. województwa (...) naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w K. asp. K. M. w ten sposób, że kilkakrotnie kopnął go w nogi podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych, przy czym czynu tego dopuścił się w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za podobne przestępstwo umyślne,

tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II K 469/15 Sąd Rejonowy w Kutnie:

1. oskarżonego S. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to skazał go na podstawie art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. na karę grzywny w wysokości 25 stawek dziennych każda stawka po 20 złotych,
2. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. S. kwotę 723 złote tytułem wykonywanej obrony z urzędu,
3. zwolnił oskarżonego od opłaty, zaś kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Kutnie, zaskarżając orzeczenie na niekorzyść oskarżonego co do kary.

Skarżący zarzucił orzeczeniu obrazę art. 64 § 1 k.k. jako powołanego w podstawie orzeczenia o karze oraz rażącą niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego w postaci orzeczenia zaledwie kary grzywny, która w okolicznościach sprawy jest karą zbyt łagodną.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez eliminację z podstawy orzeczenia o karze art. 64 § 1 k.k. i wymierzenie na podstawie art. 37b k.k. kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania 30 godz. nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w stosunku miesięcznym.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego jako zasadna skutkować musiała zmianą zaskarżonego orzeczenia w zakresie reakcji prawnokarnej na czyn przypisany oskarżonemu.

Analiza akt przedmiotowej sprawy przeprowadzona w kontekście wywiedzionego w środку odwoławczym zarzutu bezspornie dowodzi, że orzeczona przez sąd meriti kara grzywny w wysokości 25 stawek dziennych jest rażąco niewspółmiernie łagodna przy właściwym uwzględnieniu okoliczności mających wpływ na jej wymiar.

Z uwagi na zakres zaskarżenia przedmiotowego wyroku pozostaje jedynie nadmienić, że Sąd Rejonowy w Kutnie dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w sposób zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w oparciu o który to materiał poczynił trafne ustalenia faktyczne, poddając je właściwej subsumpcji pod zespół znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Omówienie modyfikacji wprowadzonych w wyniku kontroli odwoławczej skarżonego orzeczenia poprzedzić należy uwagami ogólnej natury, odnoszącymi się do zagadnienia rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podkreślenia wymaga, iż owa rażąca niewspółmierność ma miejsce wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna dysproporcja między karą orzeczoną przez sąd rejonowy a karą, jaką należałoby sprawcy wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw sądowego wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 30 września 2010 r., II AKa 266/10, LEX nr 686862). Chodzi przy tym o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRn 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18).

Zgodnie z dyspozycją art. 53 § 1 i 2 k.k., wymierzając karę sąd powinien kierować się dyrektywami ogólnymi oraz szczegółowymi. Obok zasady humanitaryzmu naczelną zasadą przy wymiarze kary jest dyrektywa indywidualizacji, oznaczająca konieczność jej relatywizacji do okoliczności charakteryzujących czyn oskarżonego tak od strony jego elementów natury przedmiotowej, jak i podmiotowej.

Sąd odwoławczy w pełni podziela pogląd skarżącego, iż sąd rejonowy nienależycie uwzględnił i ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary w przedmiotowej sprawie, a nadto nie uzasadnił w przekonujący sposób, na jakiej podstawie opierał swoje przekonanie, że orzeczone karę grzywny spełni cele, jakie ma realizować względem oskarżonego oraz społeczeństwa. Poprawna ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przemawiała za tym, by wymierzyć mu karę surowszą, która będzie stanowiła dla S. S. realną dolegliwość, a jednocześnie spełni swoje zadanie w zakresie prewencji oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wprawdzie oskarżony swoim zachowaniem istotnie nie spowodował obrażeń u pokrzywdzonego funkcjonariusza, należało jednak mieć na uwadze, iż naruszenia nietykalności dopuścił się on kilkakrotnie, kopiąc pokrzywdzonego w nogi. Nadto w trakcie zdarzenia oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości, co dodatkowo potęgowało jego agresję. Przedmiotowego czynu dopuścił się nie będąc w żaden sposób sprowokowanym do takiego zachowania przez interweniujących funkcjonariuszy, nadto działał w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k., a zachowaniem tym dał wyraz rażącego braku poszanowania dla obowiązującego porządku prawnego.

Rację ma również skarżący wskazując, iż sąd a quo popadł w pewnego rodzaju sprzeczność wymierzając oskarżonemu karę grzywny w łącznej kwocie 500 złotych, mając jednocześnie świadomość tego, że S. S. nie posiada żadnego majątku i utrzymuje się z niewielkiej renty chorobowej, która to konstatacja stanowiła przesłankę zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości. Powyższe ustalenia przemawiały za uznaniem, iż ewentualne wyegzekwowanie od oskarżonego spłaty orzeczonej grzywny napotkałoby trudności, o ile nie okazałoby się bezskuteczne.

Nie budzi także wątpliwości, że przywołanie w podstawie prawnej wymiaru kary art. 64 § 1 k.k. było błędne, skoro sąd nie skorzystał z dyspozycji tego przepisu i wymierzając oskarżonemu karę nie przekroczył górnej granicy ustawowego zagrożenia. To uchybienie zresztą sąd rejonowy dostrzegł i zasygnalizował w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia.

Mając na względzie powyższe okoliczności sąd odwoławczy na podstawie art. 437 k.p.k. i art. 438 pkt 1 i 4 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczoną wobec oskarżonego karę grzywny, zaś na podstawie art. 222 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu S. S. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone karę jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego winy i w tym kształcie spełni cele, o jakich mowa w art. 53 § 1 k.k. Jednocześnie uwzględnia ona postawę oskarżonego oraz jego dotychczasowy sposób życia.

Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast stanowiska skarżącego, aby zachodziły wystarczające podstawy do orzeczenia względem oskarżonego kary ograniczenia wolności obok kary pozbawienia wolności w oparciu o art. 37b k.k. Ponadto stan zdrowia oskarżonego, który ma orzeczonego stopień niepełnosprawności, uniemożliwiałby mu wykonywanie prac społecznie użytecznych.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, jako że Sąd Rejonowy w Kutnie rozpoznając przedmiotową sprawę nie dopuścił się uchybień, które skutkowałyby uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Z racji tego, że oskarżony korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, a koszty tejże pomocy nie zostały uiszczone w całości ani w części Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego wynagrodzenie za obronę z urzędu, ustalając wysokość zasądzonej kwoty na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 oraz § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801).

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na względzie jego sytuację materialną oraz rodzinną.